

Arrest

nr. 117 843 van 29 januari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 26 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 december 2013.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.-L. GOVERS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zij beperkt zich louter tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen en bevestigen van

eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het vergoelijken en minimaliseren van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing, het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, en het formuleren van algemene kritiek en beweringen.

Betreffende verzoeksters betoog, ter verschoning van het gebrek aan enig begin van bewijs van haar beweerdde relatie met M. K., een moslim, dat zij "zich in de onmogelijkheid" bevond "om op het ogenblik dat zij noodgedwongen haar land diende te ontvluchten gelet op de gegronde vrees op vervolging wegens haar godsdienst, nog snel foto's mee in haar bagage naar België te smokkelen", merkt de Raad vooreerst op dat, zo blijkt uit haar verklaringen, nadat zij op aanraden van haar tante en haar broer Nepal te verlaten haar woonplaats Kathmandu verliet en een week samen met haar broer bij een vriendin in Damak verbleef waar ze haar reis voorbereidde (door er een paspoort aan te maken), zij vervolgens opnieuw voor enkele dagen naar Kathmandu ging om van daaruit terug naar haar vriendin in Damak te gaan, waar ze nog een aantal dagen verbleef alvorens naar India en vervolgens Europa te reizen. Verzoeksters vlucht uit haar land van herkomst, meer bepaald haar woonplaats Kathmandu, was aldus niet zo overhaast als ze thans voorhoudt, doch integendeel goed voorbereid. Bovendien, en dit in het bijzonder, slaagde verzoekster, die nog contact heeft met enkele familieleden in Nepal, er na haar vlucht uit haar land van herkomst nog in om bepaalde (andere) documenten (wel) te bekomen, met name een celibaatsbewijs en een kopie van een diploma, dat ze na haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal aanbracht en waarvan ze een kopie als bijlage aan haar verzoekschrift voegde. Verzoeksters uitleg voor het niet kunnen voorleggen van de foto's en elk ander mogelijk begin van bewijs ter staving van haar relatie met M. K. en de problemen die zij hierdoor zou hebben gekregen is dan ook niet overtuigend en kan niet worden aanvaard.

Wat de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde mail van haar neef uit Nepal betreft, waaruit volgens verzoekster het actueel karakter van haar vrees blijkt, merkt de Raad op dat, daargelaten het gesolliciteerd karakter van dit stuk, dergelijke afprinten van e-mails gemakkelijk manipuleerbaar zijn en dus geen bewijswaarde hebben. Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Nepal, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt niet dat er in Nepal sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt evenmin elementen bij die wijzen op dergelijk risico.

Inzoverre verzoekster oppert dat de redelijke termijn bij de behandeling van haar zaak overschreden werd, merkt de Raad op dat een langdurig verblijf in België niet relevant is voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling (RvS 8 maart 1995, nr. 52.125). Verzoekster toont ook niet aan benadeeld te zijn door de lange duur van de asielprocedure nu zij langer bescherming genoot tegen de beweerdde vervolging en zij langer in de mogelijkheid werd gesteld aanvullende stukken te verzamelen ter staving van haar relaas.

De neergelegde arbeidsovereenkomst heeft louter betrekking op verzoeksters tewerkstelling in België, doch heeft geen enkele betrekking op haar beweerdde problemen in haar land van herkomst. Het wijzigt derhalve niets aan en vermag op generlei wijze afbreuk te doen aan hetgeen voorafgaat.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoekster niet in staat om aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat de verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 10 december 2013 opgenomen grond, betoogt de verzoekende partij dat zij zich in een precare situatie bevond op het ogenblik van haar vlucht en dat zij alles geprobeerd heeft om stukken voor te leggen. Zij beklaagt zich erover dat zij in België is sinds 2011 en omwille van de Dublinprocedure nog altijd niet weet waar ze aan toe is, zodat ook geen sprake is van een redelijke termijn. Tot slot stelt de verzoekende partij dat om haar actuele vrees na te gaan rekening moet gehouden worden met alle stukken.

1.4.3. De Raad merkt op dat een langdurig verblijf in België niet relevant is voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling (RvS 8 maart 1995, nr. 52.125) of de toekenning van de subsidiaire bescherming. De verzoekende partij toont ook niet aan benadeeld te zijn door de lange duur van de asielpprocedure nu zij langer in de mogelijkheid werd gesteld aanvullende stukken te verzamelen ter staving van haar relaas.

Verder heeft de Raad in de beschikking reeds vastgesteld dat de vlucht uit haar land van herkomst, meer bepaald haar woonplaats Kathmandu, niet zo overhaast was als ze thans voorhoudt, doch integendeel goed voorbereid. Bovendien, en dit in het bijzonder, slaagde de verzoekende partij, die nog contact heeft met enkele familieleden in Nepal, er na haar vlucht uit haar land van herkomst nog in om bepaalde (andere) documenten (wel) te verkrijgen.

Verder geeft de verzoekende partij niet aan met welk stuk geen rekening zou gehouden zijn.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS